

Correu

c/del Riu, 6. 25007 Lleida

Fax: 973 246 031

@cerde@segre.com

www.segre.com

En aquesta secció només es publicaran les cartes que vagin acompanyades d'una completa identificació de l'autor (nom, adreça, DNI i telèfon, si fa al cas), tot i que, si es demana, és possible la firma sota pseudònim o inicials. SEGRE no tornarà els originals i si la seva extensió passa de 20 línies (1.200 caràcters), es reserva el dret de resumir-los.

Possessions

Sr. Director:

Què posseïm en realitat? Quan totes les nostres terres, diners i coses que usufructuem al Senyor, Déu ens les pot treure, arrabassar en qualsevol moment, no posseïm res material. Déu, en una bufada, ens pot convertir en orfes, de manera que tampoc posseïm les persones. Així, què em queda? Un taüt i un grup de sorra? De debò creus que Déu, que ens ha donat la vista, l'oïda, el tacte i aquesta Terra meravellosa perquè poguem gaudir i somiar, ens deixaria relegats al no-res? Tenim una cosa: el que som, l'amor del qual hem gaudit. No parlo de l'amor passional, sinó de les vibracions amoroses d'una mare, d'un ésser estimat, d'un infant... No és meravellós? En la nostra societat actual, en què "tenim" tantes coses, Déu ens creu mereixedors de "posseir-les", de tenir llum, aigua, escalfor a l'hivern, uns llençols i roba neta, menjar i aigua potable, la companyia d'algun ésser estimat, la il·lusió d'estimar algú, alguna possible parella encara que l'altre no t'estimi. "No és important que t'estimi", tal com diu en Divaldo Pereira Franco, "sinó estimar". I a l'estimar els altres, rebem de tornada l'amor dels altres i de Déu, com diu l'oració de Sant Francesc d'Assís: "Senyor, hazme un instrument de tu amor, porque es amando que se es amado, consolando que se es consolado, perdonando que se es perdonado." Senyor, jo desitjo per aquest any nou que sortim de la il·lusió de la possessió, que no és real, ja que en un moment podem perdre-ho tot i ens endinsem en la rea-

LA CARTA DEL DIA

Molts agraïments i una decepció

SR. DIRECTOR:

Ara fa uns dies que ha mort la nostra mare després de passar els últims 9 anys i tres mesos a la residència pública Balàfia I. A l'hora de fer balanç d'aquests anys tenim una llarga llista d'agraïments. En primer lloc, a la Mari Àngels Palau, que amb la seva sincera amistat, simpatia i alegria ha aconseguit que, per a la nostra mare, aquest llarg període hagi estat molt millor del que hauria estat sense ella. Moltes gràcies, Mari Àngels!!!

També estem agraïts a tots i cadascun dels professionals que l'han atès. Hem de fer una menció expressa als auxiliars, que són els qui més s'han ocupat del seu dia a dia. En especial a aquells que, tot i ser un treball mal pagat, el fan amb afecte i un somriure. I per suposat, a tots els familiars i amics que ens

heu ajudat o l'heu visitat o preguntat per ella sempre que heu tingut l'oportunitat.

Els agraïments són molts, però a última hora també hi ha hagut una decepció. La que hem tingut al veure que les dos persones que ocupen la direcció i la coordinació de la residència no han estat a l'altura de les seves responsabilitats arran d'una complicació causada per una mala praxi al centre. Els ho hem dit i ens han demanat disculpes. Les acceptem, amb el benentès que hi ha voluntat real d'esmena per vetllar per la qualitat dels serveis que rebem els usuaris, així com per tenir clar que els treballadors no són cromos intercanviables i prescindibles, sinó que un bon tracte envers ells i una formació, organització i control eficients són claus per garantir una bona atenció als residents.

ANGELS I JOAN MARTÍ

litat de béns espirituals, molt més duradors, que se senten i es palpen, com quan Jesús ens toca el cor i insisteix, insisteix perquè tornem al camí del Bè.

MARIA PÉREZ

Deu anys d'absència

Sr. Director:

Deu anys ja sense tu. Com passa el temps. T'hem de dir que res no ha canviat; el color del cel continua sent blau, la vida passa, els dies canvien i res no és igual sense la teva presència. Deu anys sense tu per Nadal. Records, llàgrimes, nostàlgia i algun somriure. Encara que hagin passat tots aquests anys, et continuem trobant a faltar. Aquests petons, aquest "us estimo",

aquestes coses bones que ens vas ensenyar, coses que cada dia les valorem més. Ens agradava veure't amb aquest somriure, et recordem amb molta admiració, eres bonica per fora i per dins, vas deixar un gran llegat, un referent per a la teva vida que jo no existeix, però més per als teus fills, que et recordem cada dia de les nostres vides. Te'n vas anar per culpa del "bitxo", aquest "bitxo" que et va guanyar la batalla el dia després de Reis, aquell 7 de gener. Quants records a la memòria d'aquests Reis tan especials per a nosaltres des de l'habitació de l'Hospital! Tu, amb les ganes de viure, fins i tot sabent que te n'anaves, amb la teva força i valentia ens vas demostrar ser una mare coratge, forta, estant els quatre

junts i obrint els regals, gaudint de la nostra companyia, agafats de les mans amb aquesta mirada còmplice i, interiorment, entre nosaltres pensant que ja te n'anaves, que en qualsevol moment deixaries d'agafar-nos les mans, que deixaries de mirar-nos, que tancaries els ulls i emprendries aquest camí cap a les estrelles. Cada dia et recordem, t'esmentem en algun moment, mirem al cel i t'enviem petons. Ens vas ensenyar que cal llaurar la vida com l'agricultor la terra per poder collir la collita, i aquesta collita, desitgem collir-la al teu costat algun dia. Gràcies per ser una mare tan especial, mereixedora de tots els afalacs que al món hi pogués haver, ho vas fer molt bé, millor del que et podries imaginar, potser ets

a prop nostre i no ens n'adonem. Deu anys sense tu són massa. Diuen que Déu dóna a cada mare prou forces per portar endavant els seus fills i ens ho creiem, perquè cada dia que repassem la teva vida t'admirem més com a mare i com a persona.

Que injusta que és la vida. Se't va endur el malaurat "bitxo", et va allunyar de nosaltres, li tenim molt d'odi per arrabassar-nos la persona més important a les nostres vides. El cor no pot parlar, però es comunica amb un clar llenguatge amb les llàgrimes que brollen dels nostres ulls per demostrar l'immens dolor que s'hi allotja. Sembla mentida, de vegades sentim darrere la nostra esquena que hi ha un àngel que ens cuida. Ja no podem ni veure't ni escoltar la teva dolça veu, però ens la imaginem. Sempre ens donaves forces i no volem defraudar-te, per això cada dia recuperem aquells valors que ens vas ensenyar a tots. Però cal seguir, hem de recordar-te com la gran mare i muller que vas ser, recordar-te amb aquesta alegria que sempre tenies, amb aquesta força i ganes de viure, els viatges, les trobades familiars, les abraçades que sempre ens feies, el teu optimisme per seguir endavant... Ens agradaria veure't, tocar-te, tenir-te..., però és impossible. Hem de seguir el camí de la vida sense tu, però amb els teus records. No som ningú per donar consells, però gaudiu de les vostres mares i pares, passeu amb ells el màxim de temps possible, feu-los sentir part de les vostres vides i, sobretot, doneu-los amor i viviu la vida amb ells.

ANDRÉS, PEDRO, DANIEL I ANDREU
LES BORGES BLANQUESEnvia la vostra carta a cerde@segre.com. Trobareu una selecció més àmplia de cartes a SEGRE.com

COL·LABORACIÓ

L'acompanyament al malalt

JOAN VIÑAS

MEMBRE DEL CONSELL GENERAL DE L'INSTITUT DE RECERCA I ESTUDIS RELIGIOSOS DE LLEIDA (IREL)

TOTES LES persones, al llarg de la seva vida, es trobaran amb malalts o cauran malalts i necessitaran ajuda. Estem preparats per ajudar els malalts i acompanyar-los? És recomanable preparar-se, ja que el malalt és una persona dèbil, necessita ajuda i es requereix una formació per evitar, sense voler, fer-li mal en lloc d'ajudar-lo. A continuació, descriuré algunes actituds correctes que ajuden els malalts i, de retruc, aquells qui els acompanyen.

Abans d'anar a veure un malalt, he de saber el moment en

el qual es troba. No fa cap favor a un malalt acabat d'operar rebre visites. El dolor de les ferides i el malestar de l'operació requereixen tranquil·litat i no relacions públiques. El cuidador del malalt i el visitant han de conèixer les etapes per les quals sol passar, en general, una persona quan cau malalta o bé li donen una mala notícia sobre la seva salut.

Aquestes etapes són: primer la negociació, i després la negociació: "No tornaré a fumar, a beure alcohol, etc.", i si és creient, pregar al Sant la seva

devoció per demanar-li la guarició. Quan això falla, perquè la malaltia evoluciona, aleshores el malalt entra en depressió. A continuació, ve la d'acceptació passiva: "No hi ha res a fer, m'ha tocat a mi." Finalment hi ha una etapa d'acceptació activa: "Mentre tingui energies continuaré fent la vida el més normal possible."

Durant l'etapa d'acceptació passiva es pot acompanyar i ajudar que passi a l'acceptació activa, per reforçar les coses positives que té, la part de salut que li queda, el que pot fer amb les energies que li queden. I en l'etapa d'acceptació activa es pot acompanyar el malalt amb empatia i una simbiosi que ajuda tant el malalt com el cuidador.

Les converses amb els malalts no han de treure importància a la malaltia quan és greu. El malalt ja ho sap i pot rebre-ho com "una mentida piadosa". Sempre es pot parlar en positiu i ajudar el malalt a sortir del clot en què es pot trobar o dels mals moments que pot passar. No recrear-se en la malaltia ni menysprear-la, però sí posar-la al seu lloc i ajudar a fer que sobresurtin aquelles parts saludables i positives que té i pot viure el malalt fins al final.

Se sol explicar malalties semblants que ha passat un parent, un amic o inclús un mateix per semblar que l'acompanyant ajuda el malalt. No sempre és així. A vegades sí que ajuda a saber que altres han passat pel mateix, com ho han

viscut i com ho han superat, però cada persona és diferent. Hem de saber si estem dient, sense voler, que és inútil, que no és capaç de comportar-se com el meu cosí.

Podem ajudar el malalt a recuperar les ganes de viure si les estava perdent, ajudar-lo a sortir del pou donant-li una corda per tal que ell mateix pugui. Oferir al malalt una vivència d'una fe saludable, una visió d'un Déu Amor que l'estima i no l'abandona mai, que sempre estarà acompanyat, que la mort és sols un tràpsa a una vida millor, en plenitud i sense sofriment. En resum: cal preparar-se per acompanyar els malalts. És una bona obra a fer que omple qui la fa, però que cal fer-la bé.